

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

1

אמיר לירן, עו"ד

התובע

נגד

1. פלאפון תקשורת בע"מ
2. פרטנר תקשורת בע"מ

הנתבעות

2

3

פסק-דין

4

5

פתח דבר

1. הנתבעת מס' 1, פלאפון תקשורת בע"מ (להלן: "פלאפון") והנתבעת מס' 2, פרטנר תקשורת בע"מ (להלן: "פרטנר") הן חברות פרטיות המספקות שירותי תקשורת סלולרית ללקוחותיהן, ופעילותן מתבצעת על פי רישיון מאת משרד התקשורת (יחדיו יכנונו להלן: "הנתבעות"). התובע, עו"ד אמיר לירן (להלן: "התובע"), הוא לקוח של פלאפון מאז חודש מרץ 1996 (ראו סעיף 2 לתצהירו של מר חנן גבע המשמש כמנהל אגף ביטחון בפלאפון, להלן: "גבע"); ובנוסף היה התובע לקוח של פרטנר בתקופה שהחל מחודש אוקטובר 2000 ועד לחודש דצמבר 2004 (ראו סעיף 3 לתצהירו של מר גדי גילאון המשמש כמנהל מאגרי מידע בפרטנר, להלן: "גילאון").

14

במסגרת פעילותה השוטפת מנהלת כל אחת מהנתבעות רישום של פרטי השיחות שעורכים לקוחותיה – ובכלל זה נרשמים מספר היעד, משך השיחה והמועד שבו קוימה כל שיחה (להלן: "רישומי השיחות"). רישומי השיחות נשמרים אצל הנתבעות במאגרי מידע ממוחשבים (להלן: "מאגרי המידע"), שכמצוות סעיפים 8 ו-9 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") נרשמו על ידן כדין אצל רשם מאגרי מידע. יצוין כי רישומי השיחות נשמרים במאגרי המידע למשך תקופה ארוכה לאחר ביצוע השיחה – במאגר של פרטנר במשך שמונה שנים (ראו סעיף 22 לתצהיר גילאון), ובמאגר של פלאפון במשך עשר שנים (ראו סעיף 13 לתצהיר התובע).

23

24

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

2. בתובענה דנן עותר התובע לצו עשה, המורה לנתבעות למחוק ממאגרי המידע המנוהלים על ידן את רישומי השיחות בנוגע לשיחות שביצע באמצעות מספרי הטלפון שברשותו. לגישתו של התובע, רישומי השיחות נחוצים לנתבעות רק לצורך חיוב הלקוחות בתשלום עבור השירותים שקיבלו – ועל כן עם הסדרת התמורה תם עניינן של הנתבעות במידע זה, שאז שומה עליהן למחוק את הרישומים ממאגרי המידע. משכך, הצו המבוקש על ידי התובע מתייחס למחיקה רק של אותם רישומי שיחות הנוגעים לשיחות שתמורתן שולמה על ידו לנתבעות זה מכבר (להלן: "**הצו המבוקש**", ראו סעיף 8 לתצהיר התובע).

הנתבעות מצידן מתנגדות למתן הצו המבוקש – והן מכחישות כי רישומי השיחות דרושים להן רק לשם התחשבנות עם הלקוח שביצע את השיחות. לדבריהן, מאגרי המידע הם נדבך חשוב בפעילות העסקית שלהן – והמידע שנצבר בהם משמש את הנתבעות למגוון צרכים אחרים, לרבות התחשבנות עם צדדים שלישיים, בקרה פנימית ודיווח לרשויות המס ולמשרד התקשורת.

מהלך הדיון בתובענה

3. לאחר שהוגשו כתבי הטענות בתיק, ומשהתבררה מהות התביעה וטיבו של הסעד המבוקש בה – ביקש בית המשפט את עמדתו של היועץ המשפטי לממשלה (להלן: "**היועמ"ש**") אם יש מקום להצטרפותו כצד להליך, כקבוע בפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש] (ראו החלטתו של כבוד השופט א' אורנשטיין מיום 25/3/07); ואולם נציג היועמ"ש הודיע לבית המשפט כי אין בכוונתו להצטרף להליך (ראו סעיף 7 להחלטה מיום 18/9/07, להלן: "**ההחלטה מיום 18/9/07**"). בהחלטה מיום 18/9/07 נדחתה בקשה לסילוק על הסף שהגישו הנתבעות מנימוקים שפורטו בה, ונפסקו הוצאות שנקבע כי ישולמו לפי התוצאות בסופו של דין (כבוד השופט א' אורנשטיין).

משהועבר התיק לטיפול בחודש נובמבר 2008 אף אני התרשמתי כי הסוגיות המתעוררות בתובענה דנן חורגות מענייני הפרטי של התובע, ונודעת להן השלכה על אופן השמירה של מידע ביחס לכלל הלקוחות של הנתבעות וכן במאגרי מידע רבים אחרים המתנהלים בארץ. משכך, סברתי כי אין זה ראוי שהיועמ"ש יימנע מלהביע עמדתו בסוגיות אלה – והוריתי לו להגיש את עמדתו בכתב בנוגע למחלוקת נושא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

התובענה (ראו החלטתי מיום 25/11/08). לאחר ארכות שניתנו לו לבקשת נציגיו, ביום 7/6/09 הוגשה לתיק עמדתו של היועמ"ש - שלפיה כל עוד שרישומי השיחות נשמרים במאגרי המידע לצרכים לגיטימיים של הנתבעות ותוך נקיטת אמצעי זהירות הדרושים למניעת שימוש לרעה במידע זה, אין יסוד לחייבן למחוק מידע זה ממאגרי המידע (להלן: "נייר העמדה").

בישיבה שנערכה בפניי לאחר שהוגש מלוא חומר הראיות בתיק ואף לאחר שהתקבלה עמדת היועמ"ש בנושא המחלוקת, הסכימו הצדדים לוותר על חקירות המצהירים וכי בית המשפט יכריע בתובענה על סמך החומר שבתיק בתוספת סיכומי טיעונים בכתב שיוגשו על ידם; הסכמה זו אושרה וקיבלה תוקף של החלטה (ראו פרוטוקול הדיון מיום 8/7/09).

הסוגיות העומדות לדיון

4. אין מחלוקת בין הצדדים כי רישומי השיחות שבמאגרי המידע המנוהלים על ידי הנתבעות כוללים מידע שבצנעת הפרט. גם אין חולק כי רישומי השיחות נדרשים לנתבעות לצורך התחשבות עם לקוחותיהן ואף להתגוננות מפני תביעות אפשריות בנושא החיוב הכספי עבור השיחות. סלע המחלוקת הוא בשאלה מה דינם של רישומי השיחות מקום שבו הושלמה ההתחשבות הכספית עם הלקוח וגם אין חשש מפני תביעה עתידית בנושא.

התובע סבור כי בנסיבות שבהן שולמה לנתבעות התמורה עבור השיחות נושא הרישום במאגר המידע, והלקוח שביצע את אותן שיחות חתם על הצהרה בדבר ויתור על טענות ותביעות בקשר עם תשלום זה – כפי שהביע התובע רצונו והסכמתו לעשות - אין לנתבעות עוד צורך ברישומי השיחות, והן אינן רשאיות להמשיך ולהחזיק במידע זה. לעמדתו של התובע, עצם שמירת המידע כאשר אין בו שימוש למטרה שלשמה הוא נמסר לנתבעות מלכתחילה, מהווה פגיעה בפרטיות של הלקוח. באשר לטיבה של הפגיעה הנטענת - החשש העיקרי שאותו מביע התובע ושבגיניו הוגשה התביעה הוא שמידע זה ידלוף לצדדים שלישיים אשר ינצלו אותו לרעה:

"הנני חרד לפרטיותי, ואינני מסכים ואינני מעוניין כי תהיה אפשרות כלשהי כי המידע הרשום במאגר על פרטי שיחותיי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

אותן ניהלתי ומנהל באמצעות רשת הבזק של הנתבעות, יישמר
ע"י הנתבעות במשך שנים ארוכות, ויגיע בדרך כלשהי לידי
צדדים שלישיים, אשר יוכלו לעשות בו שימוש כלשהו." (ראו
סעיף 10 לתצהיר התובע).

לעומת זאת, הנתבעות טוענות כי רישומי השיחות משמשים אותן לא רק ביחסיהן עם
הלקוחות – אלא גם עם צדדים שלישיים. כך, למשל, לצורך התחשבנות עם ספקי
תקשורת אחרים בנוגע לדמי השלמת שיחה שביצע לקוח שלהן ברשת אחרת (הידועים
בכינויים "דמי קישוריות"); ולשם דיווח לרשויות המס. הנתבעות עושות שימוש ברישומי
השיחות גם לצורך הכנה והגשה של דוחות תקופתיים למשרד התקשורת, כנדרש על
פי הרישיון שניתן להן לאספקת שירותי התקשורת (ראו סעיף 104 לרישיון של פרטנר,
צורף כנספח א לתצהיר גילאון). במקרים מסוימים מתבקש המידע על ידי כוחות
הביטחון - לצורך סיכול פעילות חבלנית או איתור נעדרים. הנתבעות נדרשות לטענתן
לרישומי השיחות גם לצורך ביקורת פנימית, המתבצעת באמצעות ניתוחים סטטיסטיים
ומחקרי שימוש בשירותים שהן מספקות (ראו סעיף 6 לתצהיר גילאון מטעם פרטנר,
וסעיף 5 לתצהיר גבע מטעם פלאפון). בסיכומי של דבר, הנתבעות מבהירות כי להן
עצמן ואף לציבור בכללותו יש אינטרס בשמירת רישומי השיחות במאגרי המידע גם
כאשר הוא לא דרוש ביחסיהן עם לקוח מסוים – ועל כן אין ללקוח זה או אחר זכות
לדרוש את מחיקתו של המידע.

5. מן האמור עולה כי הסוגיות העומדות לדיון הן שתיים: ראשית, אם רישומי השיחות
דרושים לנתבעות לתכלית נוספת פרט לחיוב הלקוחות והתגוננות מפני תביעות
פוטנציאליות בנדון, אם לא. בהתאם למענה על שאלה עובדתית זו, יש לדון בשאלה
המשפטית אם שמירת המידע של רישומי השיחות לצרכים החורגים ממסגרת יחסיהן
של הנתבעות עם לקוח מסוים, מהווה פגיעה בפרטיות.

אדון בשאלות אלה כסדרן.

השימוש שעושות הנתבעות ברישומי השיחות שבמאגרי המידע

6. כפי שפורט לעיל, השימוש שעושות הנתבעות לטענתן ברישומי השיחות שבמאגרי
המידע הוא רב ומגוון – וחורג מן היחסים שבין לבין לקוחותיהן. בתמיכה בגרסתן בנדון
הוגש מטעם פלאפון תצהירו של גבע, ומטעמה של פרטנר הוגש תצהירו של גילאון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

משוויתרו הצדדים על חקירתם של המצהירים, המצב הוא שגרסת הנתבעות לגבי השימוש ברישומי השיחות לא נסתרה – ודי בכך על מנת לדחות את טענתו של התובע, שלפיה במקרה של הסדרה סופית של התמורה עבור שיחות מסוימות אין לנתבעות עוד צורך במידע הנוגע לשיחות אלה.

לא זו אף זו. היועמ"ש קובע כי לגופים העוסקים באספקת שירותי תקשורת סלולרית "יש צורך ברור בשמירת המידע על השירותים שניתנו על ידם במהלך ניהול עסקיהם" (ראו סעיף 2 לנייר העמדה). היועמ"ש אף מפנה בהקשר זה להוראות מס הכנסה בנוגע לניהול פנקסי חשבונות, המטילות על הנתבעות חובה לשמור נתונים לרבות אלה שהתובע מבקש למחוק לשם ביקורת של פקיד שומה; וכן לכללי הבזק (ביעור חומר ארכיוני שבידי החברה), התש"ן-1989 המטילים הגבלות על ביעור מידע המצוי בידי הנתבעות. נוסף על כן, היועמ"ש סבור כי יש גם אינטרס ציבורי בשמירת פרטי השיחות במאגרי המידע – לצורך חקירה ומניעה של עבירות, על ידי משטרת ישראל ורשויות המס; ובעניין זה הוא מפנה להוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - נתוני תקשורת), התשס"ח-2007 המסדיר את אופן קבלת המידע הדרוש לרשויות החקירה והאכיפה מאת ספקי שירותי התקשורת.

הנה כי כן, לנוכח האמור בתצהירים מטעם הנתבעות ובנייר העמדה מאת היועמ"ש - דומה כי אין עוד מקום לספק שהצורך ברישומי השיחות שבמאגרי המידע אינו מתמצה ביחסיהן של הנתבעות עם לקוחותיהן, ומכל מקום ברור כי מידע זה דרוש לנתבעות לצורך עמידה בחובות גילוי ודיווח המוטלות עליהן על פי חוק. עם זאת, יובהר כי אין באמור משום קביעת מסמרות בנוגע להיקף המידע הדרוש לנתבעות באופן סביר לשם ניהול עסקיהן, או לעניין משך התקופה שבה יש לשמור מידע זה – באשר מדובר בסוגיות נכבדות, שאין צורך להידרש להן במסגרת הדיון בתובענה שבפניי.

האם זכאי התובע לצו המבוקש?

7. התובע טוען כי הצו המבוקש דרוש לו לשם הגנה על פרטיותו. אין ולא יכול להיות חולק על מקומה וחשיבותה של הזכות לפרטיות במשטר דמוקרטי, ואין צורך להכביר על כך מילים. זכות זו הוכרה בישראל כזכות יסוד וקיבלה מעמד חוקתי בסעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, המורה כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו". עוד קודם לכן חוקק חוק הגנת הפרטיות, ובו שורה של הוראות מפורטות שתכליתן הגנה על

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

הפרטיות. לעניין היקפה של הזכות לפרטיות, אומר בקצרה כי ההלכה היא שלנוכח
מעמדה החוקתי יש לפרשה באופן רחב:

"היקפה של הזכות החוקתית לפרטיות ייקבע על פי פירושה של
הוראת סעיף 7 בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. לזכות היבטים
שונים, ותחומי פריסה רחבים... אכן, 'הזכות לפרטיות היא זכות
מורכבת, שאת גבולותיה לא קל לקבוע'... אין לנו צורך, לעניין
העתירה שלפנינו, להרחיב בעניין זה. די אם נציין כי הזכות
לפרטיות - כמו הזכות לכבוד האדם אליה היא קשורה בקשר
הדוק - מבוססת על האוטונומיה של הפרט... 'הכרה בפרטיות
היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול
האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו
כבעלת משמעות הראויה לכיבוד'... 'עניינה של זכות הפרטיות
הוא... באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו,
במנוחת נפשו, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות'...
הפרטיות נועדה לאפשר לפרט 'תחום מחייה' שבו הוא הקובע
את דרכי התנהלותו, בלא מעורבותה של החברה. בתחום זה
האדם הוא עם עצמו. זו 'הזכות להיעזב לנפשו'... הזכות
לפרטיות מותחת את הקו בין הפרט לבין הכלל, בין 'האני' לבין
החברה. היא משרתת מתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו,
לפיתוח 'האני' שלו, בלא מעורבות של הזולת" [דברי כבוד
הנשיא א' ברק בבג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני
האזורי בנתניה, תק-על 2006(2) 1736, 1740 (2006)
המצוטטים בע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד
פלוני, תק-על 2008(1) 3413, 3420 (2008)].

התקדמות הטכנולוגיה ואמצעי המחשוב המודרניים מאפשרים כיום לגופים מסחריים
כדוגמת הנתבעות לאסוף, לאחזר ולשמור לאורך זמן כמויות אדירות של מידע הנוגע
לשירותים הניתנים על ידן – מידע שבין היתר מכיל פרטים שבצנעת הפרט. עצם
שמירתו של מידע מעין זה, לא כל שכן שימוש בו, אמנם טומן בחובו סכנה לפגיעה
בזכותו של אדם לפרטיות – ואולם פרט לאינטרס הלגיטימי של הנתבעות בניהול מאגרי
המידע כפי שהוברר לעיל, יש בצידו של איסוף המידע תועלת בלתי מבוטלת גם
ללקוחות ולציבור בכללותו. ברמת הפרט - ללקוח ניתנת גישה מהירה ופשוטה למאגרי
המידע באמצעות האינטרנט, המאפשרת לו מעקב שוטף אחר השירותים שצרך. מאגרי
המידע מאפשרים גם בירור פשוט יחסית של תלונות הלקוח, ובעת האחרונה נעשה
במאגרים מסוג זה שימוש תכוף כבסיס לניהולן של תביעות ייצוגיות. ברמת הכלל –
מאגרי המידע משמשים לקביעת ממצאים בנוגע למגמות השימוש בתקשורת
הסלולרית, בין היתר לשם בחינתם של שינויים רגולטוריים מטעם משרד התקשורת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

(ראו סעיף 6.5 לתצהיר גילאון). נוסף על כך, היועמ"ש התייחס בנייר העמדה לתרומתו של המידע לפעולות חקירה ואכיפה המבוצעות על ידי משטרת ישראל ורשויות המס; והנתבעות הוסיפו כי המידע משמש במקרים מסוימים גם לסיכול פעילות חבלנית או איתור נעדרים בידי כוחות הביטחון. ודוק: מאגרי מידע שונים מנוהלים על ידי גורמים מסחריים רבים אחרים כבנקים וחברות אשראי, כמו גם על ידי גופים אקדמאיים, מוסדות המדינה והצבא, ועוד. דומה כי במציאות הכלכלית והמסחרית שבה אנו חיים, ניהול ושמירה של מידע הנאסף אגב מתן שירות ללקוח מהווה כלי ראשון במעלה לייעול השירות מצד אחד, ולביקורת פנימית ולהתייעלות עסקית מצד שני.

8. ביסודו של חוק הגנת הפרטיות מונח איזון בין הזכות לפרטיות לבין אינטרסים אחרים העשויים להתנגש בה [ראו: בג"צ 8070/98 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים**, תק-על 2004(2) 1065, 1066 (2004)]. ההתנגשות שבין הצורך במאגרי מידע כדוגמת אלה שמנהלות הנתבעות במציאות של הטכנולוגיה המודרנית, לבין הסכנות לפגיעה בפרטיות הגלומות במאגרים מעין אלה - מוסדרת בפרק ב' לחוק, הדין בהגנה על פרטיות במאגרי מידע. **נוסחת האיזון שנקבעה על ידי המחוקק מורה כי ניהול מאגר מידע המכיל מידע שבצנעת הפרט הוא מותר כשלעצמו, כאשר רק שימוש במידע למטרה אחרת מזו שלשמה הוקם המאגר הוא שאסור** (ראו סעיף 8(ב) לחוק הגנת הפרטיות). ודוק: אין בחוק הגבלה על ניהול מאגר מידע רק למטרות שיסודן ביחסים שבין הגוף שמנהל את מאגר המידע לבין לקוחותיו, כגישתו של התובע. ההגבלה המצויה בחוק הגנת הפרטיות היא על איסוף מידע באופן בלתי חוקי, ועל שימוש במאגר למטרות בלתי חוקיות או שאינן הולמות את מטרות ניהולו:

"הוגשה בקשה לרישום מאגר מידע –
(1) ירשום אותו הרשם בפנקס, תוך 90 ימים מיום שהוגשה לו הבקשה, זולת אם היה לו יסוד סביר להניח כי המאגר משמש או עלול לשמש לפעולות בלתי חוקיות או כמסווה להן, או שהמידע הכלול בו נתקבל, נצבר או נאסף בניגוד לחוק זה או בניגוד להוראות כל דין;
(2) הרשם רשאי לרשום מטרה שונה מזו שפורטה בבקשה, לרשום מספר מטרות למאגר, או להורות על הגשת מספר בקשות תחת הבקשה שהוגשה, והכל אם נוכח לדעת כי הדבר הולם את פעילות המאגר הלכה למעשה;
(3) "... [סעיף 10(א) לחוק הגנת הפרטיות].

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

מכלל ההן נלמד הלאו: שמירת רישומי השיחות במאגרי המידע של הנתבעות לצורך התחשבות עם צדדים שלישיים או למטרות בקרה ודיווח, מותרת על פי חוק הגנת הפרטיות. ואמנם, תדפיס שהוצא על ידי התובע מפנקס מאגרי מידע מלמד כי בנוסף לגביית תשלומים מן הלקוח, במסגרת מטרותיו של מאגר המידע של פלאפון אושר לה גם שימוש ברישומי השיחות למטרות תמחור ולצרכים שיווקיים והנדסיים (צורף כנספח ב לתצהיר התובע). אין טענה מצידו של התובע כי השימוש שעושות הנתבעות במאגרי המידע הוא בלתי חוקי או לא תואם את פעילותן, וגם לא כי המידע שבמאגרים אלה נאסף על ידן שלא כדין; במצב דברים זה, נשטט היסוד מן הטענה כי הנתבעות אינן רשאיות לשמור את פרטי השיחות במאגרי המידע לאחר הסדרה סופית של גביית התמורה עבור שיחות אלה.

9. כל זאת ועוד. ההגנה הניתנת בחוק לזכות הפרטיות בהקשר של ניהול מאגרי מידע, היא בעיקרה פיקוח על השימוש הנעשה במאגרים אלה:

"ההסדר הקיים (בפרק ב' לחוק הגנת הפרטיות- ע.ב.) נושא אופי פיקוחי. לרשם סמכויות פיקוח על אופן ניהול המאגר, דרכי השימוש בו ועוד. סמכויות אלה קבועות בסעיף 10 לחוק. טכניקה חקיקתית זו יוצרת איזון, כאשר מצד אחד לרשם שיקול דעת מאד מוגבל ביחס להחלטה האם לרשום את מאגר המידע, ומצד שני יש לו סמכויות פיקוח נרחבות על אופן הניהול והשימוש הנעשה במאגר." [ע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 817-818 (1994)].

בתיקון מספר 2 לחוק הגנת הפרטיות אף הורחבו סמכויות הפיקוח שהיו נתונות לרשם מאגרי מידע בעת שניתן פסק הדין שצוטט לעיל – מתוך מטרה לחזק את ההגנה על הפרטיות במאגרי מידע [ראו: הצעת חוק הגנת הפרטיות (תיקון מס' 2) (מאגרי מידע), התשנ"ד-1993, ה"ח 2234 (1994)]. כיום על פי סעיף 10 לחוק, לרשם מאגרי מידע נתונה סמכות רחבה לפיקוח על מילוי הוראות החוק – ובתוך כך לדרוש מכל אדם מידע ומסמכים רלוונטיים למאגר מידע, ואף להיכנס למקום שמופעל בו מאגר מידע ולערוך בו חיפוש ותפיסה של חפצים לשם הבטחת ביצוע החוק.

ניהול מאגר מידע, מעצם טיבו וטבעו, טומן בחובו סכנה לדליפה של מידע שבצנעת הפרט - לנחלת הכלל או לידי מי שיעשה בו שימוש לרעה. אף על פי כן, המחוקק הכיר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

בתועלת שבניהולם של מאגרי מידע – ועל כן התיר שמירתו של מידע רגיש, בכפוף לפיקוח על אופן השימוש וההגנה על המידע. משכך ברור כי החשש שמביע התובע מפני דליפת רישומי השיחות ממאגרי המידע, כשלעצמו, אינו מזכה אותו בסעד המבוקש.

התובע אינו טוען כלל כי מאגרי המידע של הנתבעות מנוהלים על ידן שלא כדין או לא מאובטחים כראוי מפני דליפתם של רישומי השיחות. בהקשר זה יצוין כי נוסף על הפיקוח מצידו של רשם מאגרי מידע – ניהול מאגרי המידע נתון לרגולציה ולפיקוח אף מצד משרד התקשורת. גם על פי הוראותיו מחויבות הנתבעות בשמירה על פרטיות לקוחותיהן, ומוטל עליהן איסור מוחלט למסור מידע מתוך מאגרי המידע לצדדים שלישיים (ראו הוראות רלוונטיות מתוך הרישיון הניתן להן מאת משרד התקשורת, נספח ג לתצהיר גבע ונספח ד לתצהיר גילאון). החשש שמביע התובע מפני דליפת רישומי השיחות ממאגרי המידע לצדדים שלישיים אינו נסמך על ראיות כלשהן לעניין הסבירות שחשש זה יתממש. החשש לגבי דליפת מידע אמנם קיים מטבע הדברים לגבי כל מאגר מידע באשר הוא, ואולם אין בחשש כשלעצמו ומשנטען באופן תיאורטי גרידא, להקים לתובע עילת תביעה בטענה של פגיעה בפרטיות.

סוף דבר

10. התוצאה היא שאין יסוד שבדין למתן הצו המבוקש בתובענה, ועל כן היא נדחית.

באשר להוצאות, מן הראוי לציין כי במהלך הדיון בתובענה ובמספר הזדמנויות הועמד התובע על סיכוייה הקלושים של התביעה. כך היה כבר בשלב קדם המשפט ובמסגרת בקשה לסילוק התביעה על הסף – אף שזו נדחתה, לנוכח ההלכה שלפיה גם אם האפשרות שהתובע יזכה בתביעתו היא קלושה יש לאפשר לו את יומו בבית המשפט (כבוד השופט א' אורנשטיין בהחלטה מיום 18/9/07). שוב הועמד התובע על הקשיים שמעוררת התובענה לנוכח עמדתו הברורה של היועמ"ש בנייר העמדה מטעמו. בשלב זה אף היו הנתבעות מוכנות לכך שהתובע ימשוך את ההליך בלא צו להוצאות – ואולם התובע בחר להמשיך בהליך, וזו כמובן זכותו (ראו עמ' 2 לפרוטוקול הדיון מיום 14/6/09 ש' 13-22, ועמ' 4 לפרוטוקול הדיון מיום 8/7/09 ש' 5-6). במצב דברים זה ולנוכח התוצאה שאליה הגעתי, התובע ישלם לכל אחת מן הנתבעות הוצאות בסכום

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2010
ת"א 1994-06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

1 של 10,000 ₪, ובסך הכל 20,000 ₪. בפסיקת ההוצאות הבאתי בחשבון את ההוצאות
2 שנפסקו בהחלטה מיום 18/9/07 ונקבע שישולמו לפי התוצאות בתובענה.
3
4 ניתן והודע היום, 30 נובמבר 2010, במעמד התובע בעצמו, ב"כ הנתבעת מס' 1 עו"ד
5 כהנוב וב"כ הנתבעת מס' 2 עו"ד גב' אמיר.
6

ענת ברון, שופטת

7
8
9
10
11
12